

บทที่ 7

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปผล

จุดเริ่มต้นของความสนใจที่จะศึกษาระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้เกาะสมุยตามการแปรของรุ่นอายุและถิ่นที่อยู่ของผู้พูด มาจากการทำวิจัยในรายวิชา 2209657 วิทยาภาษาถิ่น ซึ่งในครั้งนั้น ผู้วิจัยเลือกศึกษาการแปรของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้ 6 อำเภอที่ใช้ระบบวรรณยุกต์ร่วมกัน ได้แก่ อ.เมือง อ.กาญจนดิษฐ์ อ.เกาะสมุย และ อ.คอนสัก ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี และ อ.สิชล และ อ.ขนอม ในจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาอำเภอละ 1 คน ได้ผลการวิจัยที่ยืนยันว่าลักษณะการรวมและแยกเสียงวรรณยุกต์แบบเดียวกับภาษาสมุยนั้น ยังใช้ครอบคลุมพื้นที่เดียวกันกับผลงานวิจัยของธีระพันธ์และคณะ และจริยา สมนึก ซึ่งผลของงานวิจัยในครั้งนั้นเอง ผู้วิจัยได้ผลที่แตกต่างจากงานของธีระพันธ์และคณะ (2521) อยู่บ้าง นั่นคือ ผู้วิจัยพบว่า ภาษาไทยถิ่นสมุยดูเหมือนจะมีการแยกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระหว่าง A23 กับ B23 ซึ่งเหมือนกับการแยกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยมาตรฐาน แต่เนื่องจากผลของงานวิจัยดังกล่าวยังไม่แน่ชัด เนื่องจากผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพียงคนเดียว ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะภาษาไทยถิ่นใต้ที่อำเภอเกาะสมุยในงานวิจัยปัจจุบัน โดยมุ่งที่จะศึกษาว่าในปัจจุบันภาษาไทยถิ่นสมุยมีระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์เป็นเช่นไร เหมือนหรือแตกต่างจากผลของงานวิจัยในอดีตอย่างไร

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากจุดเก็บข้อมูล 7 จุด ในตำบลลิปะน้อย , คลิงงาม , อ่างทอง , มะเร็ต , หน้าเมือง , บ่อผุด , และแม่น้ำ โดยกำหนดจำนวนผู้บอกภาษาไว้จุดละ 6 คน ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 2 รุ่นอายุ คือ ผู้พูดอายุมาก (60-70 ปี) จำนวน 3 คน และผู้พูดอายุน้อย (10-20 ปี) จำนวน 3 คน รวมจำนวนผู้บอกภาษาทั้งสิ้น 42 คน ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยนี้มาจากรายการคำพูดเทียบเสียงคล้าย 15 คำ ได้แก่ “ขา คา ทา ข่า ป่า ท่า ผ่า ป้า ท้า ขาด ปาด ทาบ ขัด ปัด ทับ” ซึ่งการเก็บข้อมูลจะทำการแสดงสัญญาณประจำคำให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำละ 1 ครั้ง แต่ละคำจะออกเสียงทั้งหมด 10 ครั้ง และบันทึกเสียงไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ด้วยวิธีการฟัง แต่จะวิเคราะห์ สัทลักษณะของวรรณยุกต์โดยวิธีการทางกลศาสตร์ ด้วยโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง Praat version 4.4.13 และใช้โปรแกรม Microsoft Excel Version 5.1 ในการแปลงผลให้เป็นกราฟรูป เเชิงกล

ในการนำเสนอผลของระบบวรรณยุกต์ ผู้วิจัยจะใช้กล่องวรรณยุกต์แสดงจำนวนหน่วย เสียงและสัทลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้เกาะสมุย โดยใช้ ค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของคำที่ผ่านการปรับให้มีค่าพิสัยระดับเสียง 5 ระดับ หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำ รูปเชิงกลที่ได้มาเปรียบเทียบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละหน่วยเสียงอย่างละเอียด โดยขั้นตอน ต่อไปผู้วิจัยได้มีการเปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วยเสียงโดยใช้รูป เเชิงกลที่แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยเพื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีต่อกันใน แต่ละรุ่นอายุ และแต่ละตำบล

ผลการวิจัยพบว่า ในแง่ของระบบวรรณยุกต์ ภาษาไทยถิ่นใต้อำเภอเกาะสมุยที่พูดกันใน ต.ลิปะน้อย ต.ตลิ่งงาม ต.อ่างทอง ต.มะเร็ด ต.หน้าเมือง ต.บ่อผุด และ ต.แม่น้ำ ทั้ง 2 รุ่นอายุ มี ระบบวรรณยุกต์เดียวกัน คือ ระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง และเมื่อนำมาเปรียบเทียบระบบ วรรณยุกต์กับงานวิจัยที่ผ่านมาของทั้งบราวน์ และ ริเชพันท์และคณะแล้วพบว่า ไม่มีความแตกต่าง ในแง่ของระบบแต่อย่างใด จะมีก็เพียงความแตกต่างเฉพาะบุคคลเท่านั้น ซึ่งความแตกต่างที่ปรากฏ นี้ไม่สามารถคาดเดาการปรากฏได้อย่างเป็นระบบ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ผลการศึกษาที่ได้จาก การวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้อำเภอเกาะสมุยนั้นปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดโดยผู้พูดอายุมากและอายุน้อย ในอำเภอเกาะ สมุยไม่มีความแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาในแง่ของสัทลักษณะของวรรณยุกต์พบว่า รูปเชิงกลของผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่น อายุมีการแปรที่เหมือนกัน ทั้งในมิติตำบลเดียวกันและต่างตำบล นั่นคือ เมื่อนำรูปเชิงกลของผู้บอก ภาษาในตำบลเดียวกัน 2 รุ่นอายุมาเปรียบเทียบกัน ไม่มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้เมื่อนำรูป เเชิงกลของผู้บอกภาษาต่างตำบลกัน รุ่นอายุเดียวกันมาเปรียบเทียบกัน ก็ยังคงไม่มีความแตกต่างกัน ในแง่ของสัทลักษณะ ซึ่งหากจะมีความแตกต่างเกิดขึ้นก็เป็นเพียงความแตกต่างเฉพาะบุคคลเท่านั้น เนื่องจากไม่สามารถคาดเดาการปรากฏของความต่างนั้นได้อย่างเป็นระบบ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสรุป ได้ว่า ผลการศึกษาที่ได้จากการวิเคราะห์สัทลักษณะของวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดที่ อำเภอเกาะสมุย ก็ยังคงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ภาษาไทยถิ่นใต้เกาะสมุยที่พูดโดยผู้ที่มี

อายุต่างกันในแต่ละตำบลมีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ยังไม่มีความแตกต่างของสัทลักษณะของวรรณยุกต์ระหว่างรุ่นอายุแปรไปตามถิ่นที่อยู่ของผู้พูดอีกด้วย

7.2 อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดโดยผู้บอกภาษา 2 รุ่นอายุ ใน 7 ตำบล เมื่อนำมาเปรียบเทียบผลการศึกษาทั้งในแง่ของระบบและสัทลักษณะของวรรณยุกต์กับงานวิจัยของบราวน์และธีระพันธ์และคณะแล้ว พบว่า ไม่มีความแตกต่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของระบบวรรณยุกต์แล้ว ผู้พูดที่อำเภอเกาะสมุยยังคงรักษาระบบไว้อย่างเหนียวแน่น ซึ่งตรงจุดนี้เองที่ผู้วิจัยเคยได้ผลการวิจัยครั้งก่อนที่พบว่า มีการแยกเสียงในช่อง A23 และ B23 ออกจากกัน ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการพิสูจน์โดยการให้ผู้บอกภาษาฟังเสียงที่ผู้วิจัยได้บันทึกไว้โดยผู้บอกภาษาอีกคนหนึ่งฟัง ซึ่งผู้วิจัยใช้คำจากทั้ง 2 ช่องเป็นตัวพิสูจน์ เช่น คำว่า กา ค่า เกา ค่า เต่า เต่า แต่ง แต่ง ปรากฏว่า ผู้บอกภาษาไม่สามารถแยกได้ว่าเป็นคำในช่อง A23 หรือ B23 ดังนั้น ผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้จึงเป็นการยืนยันให้เห็นว่าระบบวรรณยุกต์ของภาษาสมุยยังรักษาไว้เหมือนเมื่อ 20 กว่าปีก่อนที่ได้ศึกษาไว้ทั้งจากงานวิจัยของบราวน์และธีระพันธ์และคณะ

2. แม้ว่าผลของงานวิจัยนี้สรุปได้ว่าไม่มีความแตกต่างทั้งในแง่ของระบบและสัทลักษณะของวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้อำเภอเกาะสมุยก็ตาม แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ามีความแตกต่างในแง่ของสัทลักษณะของวรรณยุกต์ปรากฏขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ของผู้บอกภาษาอายุมากในตำบลมะเร็ตที่มีจุดเริ่มต้นของเสียงสูงและรักษาระดับเสียงไว้จนถึงปลายคำ โดยมีรูปเชิงกลแบบสูง-ขึ้น-ระดับ [455] ในขณะที่ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่มีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันคือ เสียงสูง จากนั้นระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก และอาจจะมีอีกจำนวนหนึ่งที่เสียงจะรักษาระดับเสียงสูงไว้จนถึงกลางคำ แล้วจึงเลื่อนต่ำลงจนถึงระดับต่ำ โดยมีรูปเชิงกลแบบสูง-ระดับ-ตก [551] และ สูง-ขึ้น-ตก [451]

เมื่อได้ผลการวิจัยดังเช่นที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงนำไปเปรียบเทียบการแปรกับสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ของอำเภอใกล้เคียง นั่นคือ อำเภอขนอม จ.นครศรีธรรมราช โดยเปรียบเทียบกับภาษาถิ่นนครศรีธรรมราช กลุ่มที่ 2 ของวิจัยของจริยา (2525) นอกจากนี้ยังนำไปเปรียบเทียบกับงานวิจัยของบราวน์และธีระพันธ์และคณะอีกด้วย แต่ผลก็พบว่าไม่มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในตำบลหรืออำเภอใดที่อยู่ใกล้เคียงกับเกาะสมุยที่มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ดังเช่นที่ปรากฏในตำบลมะเร็ตเลย เนื่องจากสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ในเขตใต้ตะวันตกทั้งหมดจะมีลักษณะเดียวกันหมดคือเป็นเสียงตก โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงสูง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วจึงตก

3. ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับการแปรของอำเภอเกาะสมุยที่ผู้วิจัยพบคือ แม้ว่าผลการทดลองปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างทั้งในมิติรุ่นอายุและถิ่นที่อยู่อาศัย อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่ามีความแตกต่างเฉพาะบุคคลที่ปรากฏอย่างไม่เป็นระบบ เช่น ว.2 กับ ว.3 ในผู้บอกภาษาอายุน้อยมีแนวโน้มของการรวมกัน นอกจากนี้ยังพบว่า ว.3 ในผู้บอกภาษาอายุน้อยเสียงเริ่มต่ำลง (ดังกล่าวในบทที่ 5) จากการปรากฏของความแตกต่างเฉพาะบุคคลต่างๆ นี้ แม้ไม่สามารถวิเคราะห์ได้ว่าเป็นความแตกต่างอย่างเป็นระบบ แต่ผู้วิจัยคิดว่าอาจเป็นแนวโน้มของการแปรในอนาคตก็เป็นได้

4. ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่า ในการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกจุดเก็บข้อมูลในอำเภอเกาะสมุยโดยการถามจากชาวบ้านว่า “คุณคิดว่าการใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เกาะสมุยของหมู่บ้านใดในตำบลนี้ที่คุณคิดว่ามีลักษณะที่แสดงให้เห็นว่าเป็นชาวเกาะสมุยดั้งเดิมอย่างแท้จริง” เมื่อได้คำตอบแล้วผู้วิจัยจึงเดินทางไปยังหมู่บ้านที่ชาวบ้านบอกตรงกันมากที่สุด ผลของงานวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในรุ่นอายุน้อยยังคงใช้ระบบวรรณยุกต์และรูปเชิงกลเหมือนกับผู้บอกภาษาอายุมาก สามารถกล่าวได้ว่าเหตุที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ เป็นเพราะผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลในหมู่บ้านที่พูดภาษาสมุยแท้ หากผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีจับฉลากเลือกหมู่บ้านเป็นตัวแทนของตำบล ก็อาจได้ผลการวิจัยที่แตกต่างออกไป กล่าวคือ อาจพบว่า ผู้บอกภาษาอายุน้อยใช้ระบบวรรณยุกต์และหรือสัทลักษณะของวรรณยุกต์แตกต่างจากผู้บอกภาษาอายุมาก อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ตั้งแต่จุดเริ่มต้นของงานวิจัย ที่จะศึกษาภาษาในหมู่บ้านที่ใช้ภาษาสมุยแท้ เพื่อศึกษาว่า ผู้พูดภาษาไทยถิ่นรุ่นอายุน้อยในหมู่บ้านที่มีลักษณะดังกล่าว ใช้วรรณยุกต์แตกต่างจากผู้บอกภาษาอายุมากหรือไม่ อย่างไร การที่พบว่าผู้พูดอายุน้อยยังคงใช้ระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ดั้งเดิม จะเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการศึกษาการแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในอนาคต

5. งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยที่ขนานไปกับงานวิจัยเรื่อง “การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด” ของศิริรัตน์ ชูพันธ์ (2547) ซึ่งมุ่งศึกษาการแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การใช้คำศัพท์เพื่อตัดสินใจว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาถิ่นย่อยใดของภาษาไทยถิ่นใต้ และเพื่อวิเคราะห์การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และรุ่นอายุของผู้พูด โดยมีจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 140 คน จากทุกตำบลในอำเภอเกาะสมุย ผู้บอกภาษาจุดเก็บข้อมูลละ 20 คน แบ่งออกเป็น 2 รุ่นอายุ คือ รุ่นอายุ 10-20 ปี (10 คน) และรุ่นอายุ 60-70 ปี (10 คน) ซึ่งในจำนวนผู้บอกภาษาทั้ง 2 รุ่นอายุนี้เป็นผู้บอกภาษาคนเดียวกับที่ผู้วิจัยใช้จำนวน 42 คน จากที่กล่าวในข้อ 4 พบว่า หมู่บ้านที่พูดภาษาสมุยแท้ ไม่มีการแปร แต่เมื่อศิริรัตน์มาศึกษา พบว่า แม้ในหมู่บ้านที่พูดภาษาสมุยแท้ ก็ยังมีการแปรของคำศัพท์ปรากฏขึ้น กล่าวคือ ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยมีความแตกต่างกันในระดับรุ่นอายุ

แต่ไม่มีความแตกต่างกันในระดับตำบล ผู้บอกภาษาอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่า ผู้บอกภาษาอายุมาก และยังพบว่าคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้ในตำบลต่างๆ ไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากและตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย ดังนั้น จึงกล่าวสรุปได้ว่า เมื่อนำผลการวิจัยของศิริรัตน์มาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยนี้พบว่าในแง่ของรุ่นอายุ ระบบและสัทลักษณะของวรรณยุกต์ไม่มีความแตกต่างแต่จะมีความแตกต่างในการใช้คำศัพท์ระหว่าง 2 รุ่นอายุ ส่วนในแง่ของต่างตำบลแล้ว ทั้งระบบและสัทลักษณะของวรรณยุกต์และการใช้คำศัพท์ไม่มีความแตกต่างกันใน 7 ตำบล

ทั้งนี้ จากคำกล่าวที่ว่า ผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้มักจะใช้สำเนียงใต้แต่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน นั้น เมื่อนำผลการวิจัยของทั้ง 2 งานวิจัยมาพิสูจน์แล้ว ผู้วิจัยพบว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้ที่ใช้สำเนียงใต้แต่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานนั้นส่วนใหญ่จะเป็นผู้พูดรุ่นอายุน้อยเท่านั้นแต่ผู้พูดรุ่นอายุมากจะใช้สำเนียงใต้และใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ด้วย ในแง่นี้เองที่งานวิจัยของศิริรัตน์ปฏิเสธคำกล่าวนี้ แต่จากงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้พิสูจน์แล้วว่า ผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้ยังใช้สำเนียงใต้ในการสื่อสารอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง

7.3 ข้อเสนอแนะ

1. น่าจะมีการเพิ่มจุดเก็บข้อมูลโดยไม่คำนึงถึงว่าผู้บอกภาษาในจุดเก็บข้อมูลนั้นใช้ภาษาอย่างไร เป็นภาษาสมุยดั้งเดิมหรือไม่ โดยการเก็บข้อมูลจากทุกหมู่บ้านเพื่อดูการแปรที่อาจพบ เพื่อนำมาเปรียบเทียบในอนาคตว่าเหมือนหรือต่างจากงานวิจัยนี้หรือไม่

2. ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพศชาย 2 รุ่นอายุ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าหากเพิ่มผู้บอกภาษาเพศหญิงอีก 2 รุ่นอายุ ทำให้เห็นว่าตัวแปรเรื่องเพศทำให้มีการแปรเกิดขึ้นหรือไม่

3. ควรมีการศึกษาในระบบและสัทลักษณะของวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้อำเภอเกาะสมุยในคำสองพยางค์ขึ้นไป และในคำพูดต่อเนื่องบ้าง เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับงานวิจัยนี้ว่าในคำเดี่ยว คำสองพยางค์และคำพูดต่อเนื่องมีผลต่อระบบและสัทลักษณะของวรรณยุกต์หรือไม่ อย่างไร

4. ควรมีการศึกษาในลักษณะเดียวกันกับงานวิจัยนี้ในทุกๆ 10 ปี เนื่องจากผลการวิจัยนี้พบว่าถึงแม้ไม่มีความแตกต่างทั้งในแง่ระบบและสัทลักษณะของวรรณยุกต์กับงานวิจัยที่ผ่านมาของบราวน์และธีระพันธ์และคณะ แต่ผู้วิจัยยังพบว่าเริ่มมีการแปรเกิดขึ้นบ้างแล้วเช่นในตำบลมะเร็ต ประกอบกับความเจริญของเมืองสมุยที่มีความเจริญเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอาจมีผลต่อการใช้ภาษาของชาวสมุยในภายภาคหน้าก็เป็นได้ ดังนั้น เพื่อเป็นการอนุรักษ์

สำเนียงชาวเกาะสมุยไว้ให้คงอยู่ตลอดไปควรจัดทำการวิจัยเช่นนี้เป็นระยะๆ เพื่อดูแลแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลง

5. เมื่อนำผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยของศิริรัตน์มารวมกัน จะเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้เป็นข้อมูลสำหรับการวางแผนส่งเสริมภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี

6. ควรมีการศึกษาลักษณะเดียวกับงานวิจัยนี้ โดยเลือกจุดเก็บข้อมูลที่ชาวบ้านลงความเห็น ว่าไม่พูดสำเนียงสมุยแท้และเก็บข้อมูลโดยใช้ภาษาไทยถิ่นกลาง เนื่องจากในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่สามารถพูดภาษาถิ่นเกาะสมุยได้ และทดลองเก็บข้อมูลเองโดยไม่ใช้ผู้อำนวยความสะดวกในการวิจัยได้ผลว่า ผู้บอกภาษาหลายคนพูดสำเนียงเปลี่ยนไป ดังนั้นหากมีการเก็บข้อมูลในลักษณะนี้อาจได้ผลการวิจัยในลักษณะที่ผู้บอกภาษาใช้พูดในชีวิตประจำวันก็เป็นได้